

Arrest

nr. 218 025 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 maart 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder, mevrouw P.O.B., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 11 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2018 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn moeder, de genaamde P.O.B. (RR: xxx), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde volgende stukken neer als bewijs dat hij ten laste is van zijn Nederlandse moeder:

- Verklaring van het OCMW Lommel dd 06.04.2018 dat betrokkene geen financiële steun krijgt tot op heden. Een dergelijk attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt.

- Verklaring van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (GLIS) dd. 02.02.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in Suriname geen onroerend goed bezit noch dat er enig beperkt zakelijk recht op onroerend goed werd overgedragen aan betrokkene. De relevantie van dit attest echter kan worden in vraag gesteld, gelet betrokkene reeds op 12.07.2017 Suriname heeft verlaten en op 13.07.2017 Nederland is binnengereisd. Voorts dient opgemerkt te worden dat er niets werd voorgelegd met betrekking tot eventuele inkomsten die betrokkene in het land van origine zelfstandig wist te verwerven. Gelet op voorgaande elementen dient vastgesteld te worden dat de onvermogenheid van betrokkene in het land van oorsprong niet kan worden vastgesteld.

Daarenboven blijkt dat betrokkene sinds 13.07.2017 Nederland is binnengereisd en op 12.03.2018 naar België is gekomen. De laatste storting van referentiepersoon naar betrokkene dateert van 3.06.2017. Het is bijgevolg niet duidelijk waar betrokkene van geleefd heeft in de periode van 3.06.2017 tot op heden.

Voorts werd er niets voorgelegd met betrekking tot mogelijke inkomsten die betrokkene wist te verwerven in Nederland.

- Bewijzen van overmaken van geld van de referentiepersoon naar betrokkene via Caritransfer NV in totaal 6 keer in de maanden januari en februari 2015, in de maanden februari, maart en juni 2016 voor een totaalbedrag van 620 euro; Bewijzen van overmaken van geld van de referentiepersoon naar betrokkene via Suri Change BV in totaal 6 keer in de maanden november en december 2016 en in de maanden februari, maart, mei en juni 2017 voor een totaalbedrag van 960 euro.

Voor zover er documenten werden voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene eerder in Nederland heeft verbleven en daar wegens onvermogenheid volledig (of grotendeels) werd onderhouden door de referentiepersoon dienen daartoe de aangewezen bewijsstukken worden voorgelegd waaruit ook haar onvermogen in Nederland moet blijken. Immers, Nederland is evengoed een verzorgingsstaat als België. Voor zover betrokkene er dus daadwerkelijk onvermogen was, mag worden aangenomen dat hij er kon terugvallen op enige vorm van uitkering / sociale bijstand, toch voor zover hij er aan de voorwaarden tot uitkering voldeed. Het tegendeel dient op actieve wijze te worden aangetoond.

De voorgelegde stortingen voor de periode van januari 2015 tot juni 2017 doen daar geen afbreuk aan.

Met betrekking tot betrokkene's onvermogenheid, en de afhankelijkheidsrelatie die reeds van in het land van herkomst en voor de komst naar België zou moeten bestaan, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er kan bijgevolg niet gesteld worden op basis van de beschikbare gegevens dat betrokkene financieel en/of materieel ten laste is/was van referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst, in die zin dat hij daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier dat betrokkene tot voor kort in België tewerkgesteld was. Uit het geheel van de beschikbare documenten blijkt bijgevolg niet dat betrokkene van in het land van herkomst onvermogen was, en geenszins dat dit tot op heden nog steeds het geval zou zijn. Zodoende blijkt niet dat betrokkene reeds van in het land van herkomst en tot op heden afhankelijk zou zijn van referentiepersoon. Wel integendeel, betrokkene blijkt wel degelijk in staat om zelfstandig een inkomen te verwerven om zo in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was/is van de referentiepersoon en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste valt/viel van het sociale bijstandstelsel, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 12.03.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het verzoekschrift zet de verzoekende partij drie middelen uiteen. In het eerste middel beroept zij zich op de schending van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). In het tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Uit wat kan afgeleid worden uit de synthesesemorie, blijkt dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de schending van artikel 8 van het EVRM weerhoudt. De verzoekende partij zet het middel in haar synthesesemorie uiteen als volgt:

“Weerlegging van de middelen

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ten onrechte dat de bewijzen van afhankelijkheid door verzoeker niet werden voorgelegd, de verwerende partij stelt dat het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en ouders niet vermoed wordt, zodat het bewijs daarvan steeds geleverd dient te worden. Deze stelling wordt door verzoeker betwist daar verzoeker in zijn verzoekschrift heeft krachten aan te tonen dat zijn afhankelijkheid uit bepaalde gegevens afgeleid kan worden.

Met betrekking tot de afhankelijkheid in de periode van zijn verblijf in Nederland, stelde verzoeker dat hij geen verblijfsdocumenten in Nederland had en dat hij daardoor geen steun van de stad mocht krijgen, buiten dringende medische hulp. Dit is een weerlegbare vermoeden dat verzoeker in die periode ten laste was van zijn Nederlandse moeder.

De verwerende partij stelt vervolgens dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Ze zegt niet waarom dit niet aannemelijk werd gemaakt. Een loutere bewering dat zoals in de nota met opmerkingen van de verwerende partij is niet voldoende om het middel als ongegrond te beschouwen.

Uit de stukken die in het bezit van de verwerende partij zijn kon men vaststellen dat verzoeker afhankelijk was van de moeder in het verleden tot op heden.”

3.2. Vooreerst duidt de Raad erop dat de verzoekende partij haar middel betreffende de schending van de artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn niet langer opneemt in haar synthesesemorie. Evenmin weerhoudt zij de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel. De Raad herhaalt dat zij uitspraak doet op basis van de synthesesemorie overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet. Gezien het in het verzoekschrift aangevoerde eerste middel niet langer wordt weerhouden in de synthesesemorie, kan de Raad zich over voormeld middel niet uitspreken. Gezien de verzoekende partij voorts bepaalde onderdelen van het tweede en derde middel niet langer weerhoudt in de synthesesemorie, kan de Raad zich ook over deze onderdelen van het tweede en derde middel niet uitspreken.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing wijst er op dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon en dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het ‘ten laste’ zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Voorts wordt gemotiveerd “*Voor zover er documenten werden voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene eerder in Nederland heeft verbleven en daar wegens onvermogenheid volledig (of grotendeels) werd onderhouden door de referentiepersoon dienen daartoe de aangewezen bewijsstukken worden voorgelegd waaruit ook haar onvermogen in Nederland moet blijken. Immers, Nederland is evengoed een verzorgingsstaat als België. Voor zover betrokkene er dus daadwerkelijk onvermogen was, mag worden aangenomen dat hij er kon terugvallen op enige vorm van uitkering / sociale bijstand, toch voor zover hij er aan de voorwaarden tot uitkering voldeed. Het tegendeel dient op actieve wijze te worden aangetoond.*

De voorgelegde stortingen voor de periode van januari 2015 tot juni 2017 doen daar geen afbreuk aan.

Met betrekking tot betrokkene's onvermogenheid, en de afhankelijkheidsrelatie die reeds van in het land van herkomst en voor de komst naar België zou moeten bestaan, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er kan bijgevolg niet gesteld worden op basis van de beschikbare gegevens dat betrokkene financieel en/of materieel ten laste is/was van referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst, in die zin dat hij daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier dat betrokkene tot voor kort in België tewerkgesteld was. Uit het geheel van de beschikbare documenten blijkt bijgevolg niet dat betrokkene van in het land van herkomst onvermogen was, en geenszins dat dit tot op heden nog steeds het geval zou zijn. Zodoende blijkt niet dat betrokkene reeds van in het land van herkomst en tot op heden afhankelijk zou zijn van referentiepersoon. Wel integendeel, betrokkene blijkt wel degelijk in staat om zelfstandig een inkomen te verwerven om zo in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was/is van de referentiepersoon en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste valt/viel van het sociale bijstandstelsel, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 12.03.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst."

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot weigering van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte gesteld wordt door de verwerende partij dat de bewijzen van afhankelijkheid door de verzoekende partij niet werden voorgelegd, dat de verwerende partij stelt dat het bestaan van het gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en ouders niet vermoed wordt, zodat het bewijs daarvan steeds geleverd dient te zijn, dat zij deze stelling betwist daar zij in haar verzoekschrift heeft trachten aan te tonen dat haar afhankelijkheid uit bepaalde gegevens afgeleid kan worden. Met betrekking tot de afhankelijkheid in de periode van haar verblijf in Nederland, stelt de verzoekende partij dat zij geen verblijfsdocumenten had in Nederland en dat zij daardoor geen steun van de stad mocht krijgen, buiten dringende medische hulp, dat het een weerlegbaar vermoeden is dat de verzoekende partij in die periode ten laste was van haar Nederlandse moeder. Betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij stelt dat deze schending niet aannemelijk werd gemaakt, doch dat zij niet zegt waarom, dat een loutere bewering zoals in de nota met opmerkingen niet voldoende is om het middel ongegrond te beschouwen, dat uit de stukken in het bezit van de verwerende partij men kon vaststellen dat de verzoekende partij afhankelijk was van de moeder in het verleden tot op heden.

3.6. Door het enkel betogen dat ten onrechte werd gesteld dat de bewijzen van afhankelijkheid door de verzoekende partij niet werden voorgelegd – waarbij de Raad er nog op wijst dat uit de bestreden beslissing blijkt dat niet gesteld wordt dat geen stukken werden voorgebracht, doch wel dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst en

tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon – en dat zij heeft trachten aan te tonen dat haar afhankelijkheid uit bepaalde gegevens afgeleid kan worden en dat uit de stukken in het bezit van de verwerende partij kon vastgesteld worden dat zij afhankelijk was van haar moeder in het verleden tot op heden, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat de motieven in de bestreden beslissing betreffende de door haar voorgelegde stukken waarmee zij tracht de afhankelijkheidsband aan te tonen en de conclusie dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, berusten op een foutieve feitenvinding of op een niet correcte beoordeling van de feiten, noch dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij, in de periode van haar verblijf in Nederland, geen verblijfsdocumenten had in Nederland en dat zij daardoor geen steun van de stad mocht krijgen, buiten dringende medische hulp, dat het een weerlegbaar vermoeden is dat de verzoekende partij in die periode ten laste was van haar Nederlandse moeder, gaat zij er aan voorbij dat de bewijslast bij de aanvrager ligt. Het betreft dus geen weerlegbaar vermoeden, indien al zou blijken dat de verzoekende partij in Nederland onvermogen was en geen inkomsten verwierf, of niet kon genieten van een uitkering of sociale bijstand, dat zij alsdan ten laste was van haar Nederlandse moeder. De verwerende partij motiveerde in de bestreden beslissing hieromtrent dat de verzoekende partij op 13 juli 2017 Nederland is binnen gereisd en op 12 maart 2018 naar België is gekomen, dat de laatste storting van de referentiepersoon dateert van 3 juni 2017 en het bijgevolg niet duidelijk is waar de verzoekende partij van geleefd heeft in de periode van 3 juni 2017 tot heden. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. De voormelde motieven schragen het niet aantonen door de verzoekende partij van het ten laste zijn van haar Nederlandse moeder in de periode van haar verblijf in Nederland. Het betoog van de verzoekende partij dat zij, in de periode van haar verblijf in Nederland, geen verblijfsdocumenten had in Nederland en dat zij daardoor geen steun van de stad mocht krijgen, buiten dringende medische hulp, is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verwijst in zeer algemene bewoordingen naar het gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en ouders en de afhankelijkheidsband, die zij naar haar mening afdoende staaft.

De verzoekende partij lijkt aldus te refereren aan het gezinsleven met haar moeder van Nederlandse nationaliteit.

Daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij in wezen geen bewijzen kan voorleggen dat zij voorafgaand aan haar komst naar België ten laste of afhankelijk was van haar Nederlandse moeder, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven worden door de verzoekende partij op geen enkele wijze weerlegd of ontkracht, zoals ook blijkt uit de bespreking onder punt 3.6. Voorts wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat de verzoekende partij tot voor kort in België was tewerkgesteld en dat zij in staat blijkt om zelfstandig een inkomen te verwerven om zo in haar levensonderhoud te voorzien. Ook deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij enerzijds en haar moeder anderzijds. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekende partij heeft met haar moeder (of andere gezins- of familieleden) en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie geweigerd. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dan wil dit nog niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt voorts dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De middelen zoals weerhouden in de synthesememorie zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER